

TRONDHJEMS ROKLUB

24. NOVEMBER

1925—1945

Forord.

Generalforsamlingen i Trondhjems Roklub i mai i år — den første siden den «oppløsende» høsten 1940 — oppnevnte nedestående medlemmer til å foreslå arransjering av en tilstelning i anledning klubbens 20-årsdag den 24. november i år.

20 år er ikke så mange — men heller ikke så få at vi vilde la det bli bare med en tilstelning, og vi foreslo derfor for styret at vi skulde forsøke å utforme et lite jubileumsskrift i anledning dagen, hvilket styret «med takk for det utviste initiativ» ga sin tilslutning til.

På grunn av den korte tid som stod til rådighet og av mange andre årsaker kunde ikke skriftet bli noen jubileumshertering i vanlig utforming, men beretningen om klubben i disse 20 år som foreligger håper vi vil gi et innblikk i virksomheten. Minneartiklene om våre to medlemmer som ga sitt liv for Norge har en selvfølgelig plass i skriftet.

Stoffet forøvrig håper vi vil interessere Trondhjems Roklubs medlemmer og venner, og hvis vår lille bok kan bidra til at interessen blant de innviede øker og at rosporten finner nye venner vil vi betrakte vårt arbeid som rikt lønnet.

Vi uttaler vår og Trondhjems Roklubs hjertelige takk for den interesserte imøtekommenhet vi er blitt møtt med av alle vi har benyttet oss til med anmodning om bistand.

En spesiell takk til følgende velrenommerte rointeresserte Trondheimsfirmaer: Marcus Berg, Odin Domaas, A/S Finne & Kvenild, Oddleiv Korsnes, Reidar Olsen, Rosendal Fabrikker A/S, Arthur Tveitan A/S, O. C. Udseth A/S, A/S Johan Vinje.

Trondheim i november 1945.

Trygve Gundersen, Knut Gätzschmann, Roar Quale Useth.

Roklubben idag og imorgen.

Randulf Johannsen

P. g. a. krigen mistet Trondhjems Roklub fem verdifulle år av sin utvikling. Men allikevel tror jeg at klubben vår i de kommende fem år vil ta det tapte igjen i fullt monn. Vi har tapt et race før også, men neste gang er vi kommet igjen, og da vant vi.

Av de tyve år som er gått siden starten er de femten viet aktiv rosport. Og disse årene har bevist at det er levelige vilkår for en roklubb i Trondheim, tilross for den store og åpne fjorden.

Som en av stifterne har jeg hatt anledning til å følge utviklingen på meget kloss hold. Vanskeligheter har det vært! Å coxe en båt på Trondheimsfjorden i vestavør er ingenting mot å styre klubben på land!

Den største vanskeligheten har alltid vært båthuspørsmålet. Ikke før var vi installert, så var det å evakuere til et nytt sted, og dette var ikke alltid ideelt for roere. Det huset som det var hardest å miste var vel båthuset på Skandsen, levingen fra jubileumsutstillingen i 1930. Tross vanskeligheter har vi allikevel greid å holde oss «oven vande».

Interessen for rosport er i dag uten tvil større i Trondheim enn for tyve år siden. Kan vi bare greie å skaffe bra hus og båtmateriell vil medlemsantallet øke jevnt og sikkert. Det er ikke bare fra byen vi har medlemmer. Høgskolen har alltid hatt karer som har vært medlemmer av klubben, og jeg håper på et fortsatt hyggelig innslag derfra.

De offentlige myndigheter har i dag en langt mere velvillig innstilling overfor rosporten enn de hadde før krigen, og uten forkleinelse for noen tror jeg at jeg tør si at det spesielt er Havnefogden og Havneingeniøren som forstår oss best.

Kan den båthusplan som det i dag arbeides med løses, og jeg

tror den kan bli løst, vil Trondhjems Roklub kunne by medlemmene et virkelig bra båthus.

Foruten løsningen av båtusspørsmålet er det også en annen oppgave som jeg mener Trondhjems Roklub må gå inn for. La oss kalle den en 5 års plan. Her er den: Levanger og Steinkjer må få sine klubber, likeså Molde. Vi må gi disse byene impulsene og ellers hjelpe dem gjennom Norges Roforbund. Nansos må vi sette i sving igjen. Fra gammelt av er vi jo godt kjent med roklubbene i Kristiansund N. og Ålesund. Vi blir da 7 byer som naturligvis hører hjemme i kretsen nordenfjells. Planen kan realiseres. Hva er mere naturlig enn at Trøndelag og Møre ror mot hverandre, hos hverandre?

Alle mann klar? — Ro!!!

R. J.

Gå på igjen med nye krefter.

Jeg vil på kort varsel få lov å gi et lite bidrag til Deres jubileumsbok.

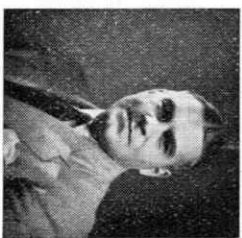
I den tid jeg har vært formann i Norges Roforbund, har ikke kontakten med Trondhjems Roklub vært så intim som den burde være. Det kan godt være min feil.

Det virker som det er en altfor stor avstand fra Oslo til Trondheim, eller omvendt. Vi her nede ser dere altfor sjelden.

Rolf Manskow

Er det virkelig mulig at klubben ikke har vært med i noe norgesmesterskap siden 1927? Da ble klubben nr. 2 i junior og nr. 5 i senior innrigger. Disse resultater burde vært en spore til videre deltagelse og ikke motsatt. Tenk på hvor mange klubber har slitt i årrekker for å oppnå seier i N.M. og andre stevner.

Jeg forstår godt de særlig store vanskeligheter klubben har hatt å kjempe med i de forgangne 20 år. Roklubbene sydpå har en plass i solen i forhold til dere, med alle fordeler av korte reiser for deltagelser både her og der. Men la dere ikke skremme. Få sammen lag, tren etter beste evne og bli med. Det er alltid

noe å lære ved å delta eller ved å se på en kapproing. Studér lagene og materiellet, snakk med andre roere, arrangørene, o.s.v. Trondhjems Roklub har ikke vært representert på våre ting siden 1929. Dere må få mere føling med roingen andre steder i landet, ikke bare i Møre. Gjennom det vil utviklingen komme.

Dette er ikke ment som en skjennepreken, men roforbundets og mitt håp er å få aktiv roing i gang flest mulig steder og best mulig. Det er meget som burde gjøres for å hjelpe, men tenk på at roforbundets eneste inntektsposter før krigen var: Statsbidraget som etterhvert steg «helt» til kr. 1 000.—, og kontingenten fra klubbene som utgjorde ca. kr. 1 700.—. Vi får håpe myndighetene strekker seg lenger nu overfor vår fattige idrett, som ikke kan operere med noen stevneinntekter, men som ved eget arbeid må lave sin idrettsplass for hvert stevne. Kommune burde ta dette i betraktning når de bevilger til faste idrettsanlegg hvorved bare enkelte idrettsgrener tilgodesees.

Materiellspørsmålet er meget vanskelig, men det arbeides energisk med å skaffe lakke, køberspiker, årer, trenmaterialer og båter. Vi får håpe at også rosporten vil få mulighet for å få noe idrettsmaterieil. Det er en skrikende mangel i alle klubber. Det arbeides likeledes med å få fatt i instruksjonsmaterieil som filmer, hefter, o. l. Vi håper at et kursus for utdannelse av instruktører kan holdes til våren. Det er arbeidsoppgaver nok og ennu egenstår meget arbeid for å få ryddet opp i nazitrotet i vårt arkiv.

Før krigen var Norge en god nummer 2 i nordisk rosport — etter Danmark — med to nordiske mesterskap i 1939. Det kreves meget arbeid og megen trening skal denne posisjon holdes. Jeg tror imidlertid at vi ikke ligger så veldig langt tilbake, tross krigsårene. Gnisten er der i hvert fall.

Kjære Trondhjems Roklub: Skal vi si en 5 års plan? Til klubbens 25 års jubileum og roforbundets 50 års jubileum i 1950 går de rød-hvite farver først over mål. Eller før.

Lykke til.

NORGES ROFORBUND

Rolf Manskow,
formann.

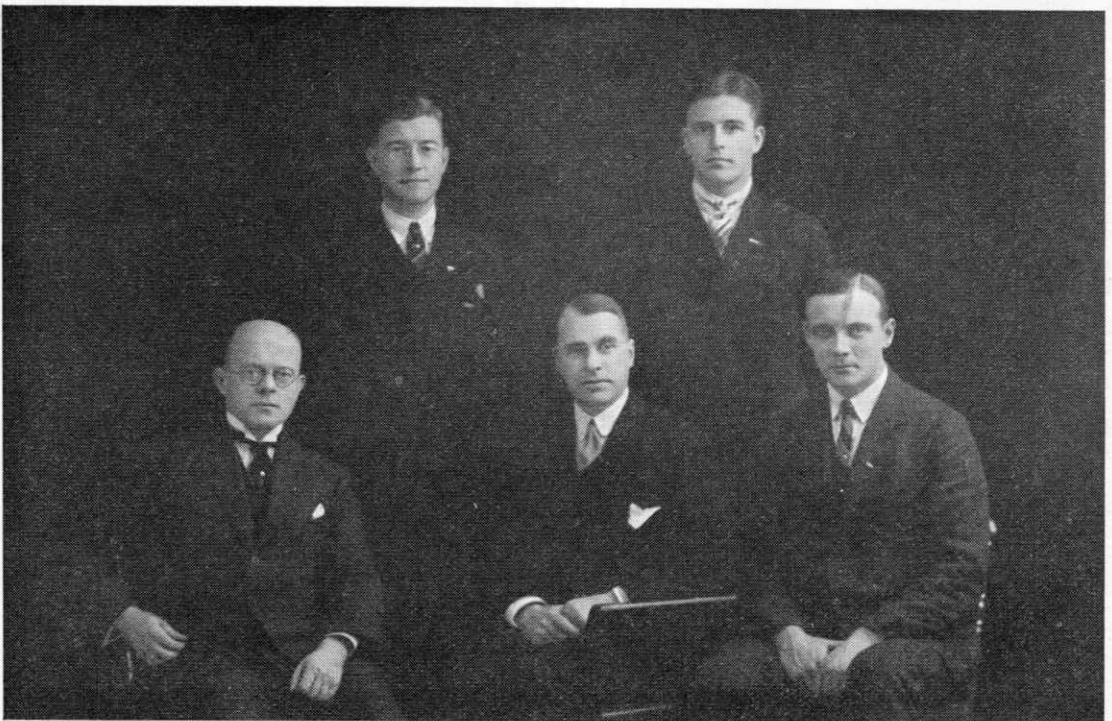
T. R. gjennom 20 år.

Den 24. november 1925 ble den nåværende Trondhjems Roklub stiftet. Der har dog tidligere vært rodd med innriggede båter her i byen, for allerede i 1880 var Trondhjems Ro- & Seilforening stiftet, men roingen forsvant visstnok snart både fra programmet og fra navnet. I 1900 ble rointeressens vakt til live igjen ved at en del interesserte dannet Trondhjems Roklub med Trygve Rønning som klubbens første formann. Denne klubben hadde to båter — øvelsesbåten «Start» og raceren «Eia» — og var svært aktiv noen år. Men etter «Landsbaadstevnet» i 1902 døde klubben langsomt hen og båtene ble overlatt til Trondhjems Ynglingeforening. Ynglingeforeningens medlemmer brukte båtene en del, men etterhvert ble båter og årer ubrukelige og så var det lenge stille om roidretten i Trondheim.

Med Norges Tekniske Høgskoles Idrettsforening kom det et nytt innslag i byens idrettsliv og i 1918 gikk N.T.H.I. inn for aktiv roing. Fra Christiania Roklub fikk de overlatt to gamle innriggere og ikke alene hadde rogruppen innen N.T.H.I. båter, de hadde også noe som vi senere har savnet så sårt i Trondhjems Roklub, nemlig *peng*er. Direktør Wegger i Sandefjord hadde gitt 2000 kroner til N.T.H.I. og ved underhandlinger mellom hovedklubbens styre og Røgruppen ble denne overlatt beløpet.

Studentene holdt til i de gamle møstene ved det forsenkede batteri på Skansen og drev roing om våren og høsten, mens båtene den beste tiden om sommeren ble liggende ubrukt. Sommeren 1925 fikk så en del rointeresserte trøndere anledning til å låne båtene og dette båtlånet innledet da det samarbeide som førte til stiftelsen av Trondhjems Roklub. De trøndere som drev med roing sommeren 1925 var følgende: O. T. Krohg (Olympiarøer fra London og Stockholm), Johan Vinje, Reidar Melhuus, (begge gamle Christianiarøere), L. D. Rogstad, Reidar Brekke, Per T. Lykke, Einar Aaen, Hans Eriksen, Randulf Johannsen, R. K. Kjeldsberg, Jon Berg og Roar Quale Udseth. Turene gikk da som i de senere år til Høvringen og Munkholmen og det ble en herlig sommer med sol- og sjøbad og ekte roerliv.

TRONDHJEMS ROKLUBS FØRSTE STYRE

Hugo Fett.
Jacob Mørk.
Ludv. Daae Rogstad.
O. T. Krohg.
Johan Vinje.

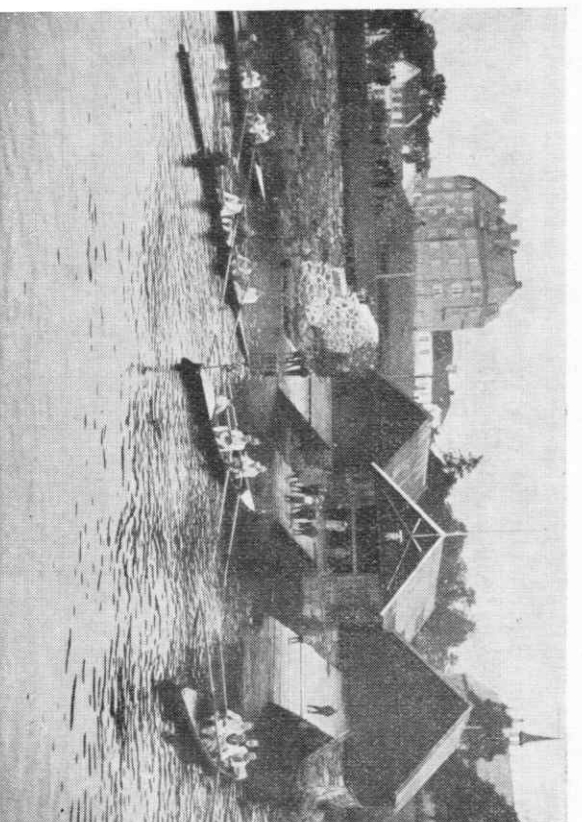
Forhandlingene mellom N.T.H.I.s rogruppe og trønderne fortsatte hele høsten utover og den 24. november 1925 ble det sammenkalt til konstituerende møte i Trondhjems Roklub i Grand Hotells Blåsal. Der møtte 27 mann som alle tegnet seg som medlemmer og desuten forelå innmeldelse fra 10 menn, så klubben begynte sitt virke med 37 medlemmer.

Nå etter 20 års forløp må en ikke glemme at det var på grunn av N.T.H.I.s rogruppes forståelsesfulle innstilling at Trondhjems Roklub ble et faktum. Disse gutta hadde nemlig båthus, båter og årer, og uten disse tre viktige saker og ting, var det vanskelig å få grunnlagt en levedyktig klubb.

Så ble da klubbens første sesong åpnet den 2. mai 1926 med den pomp og prakt som forholdene på Lusbrua tillot. Med tale av vår første formann, direktør O. T. Krohg, og med offisielt oppmøte av general med stabssjef, formann i Trondhjems Distriktslag for Idrett, havnefogd og andre fremtredende personer, i det hele tatt et offisielt fram møte som Lusbrua neppe har sett maken til hverken før eller senere.

Sommeren 1926 svant hen med baderoing og gode minner. To båttag hadde imidlertid en kveld en opplevelse som tilfalle viser at en aldri kan være for forskiktig med båtene, spesielt når «Bergensfjord» er i farvannet. Lagene lå i Høvringsbukta og badet da «Bergensfjord» med full fart drar forbi ut fjorden. De sjøer den satte vippet den ene båten over hodet på roerne som holdt den, og med bunden i været røk den ned i fjærestenene. Resultatet var en innelått bordgang og diverse andre skader, men Den Norske Amerikalinijs dekket reparasjonsomkostningene så rundelig at det muligens var en tanke å bruke utrangerte båter til lignende eksperimenter i fremtiden.

Med så energiske og konkurranselystne medlemmer som Trondhjems Roklub hadde ved starten, meldte det seg snart sports mål om deltagelse i kapproinger sydpå og sommeren 1927 deltok klubben for første gang i Landskapproingen i Hanksundet den 3. juli. Klubben var anmeldt såvel i junior som senior innrigger. Uttagingsløpet i junior innrigger foregikk kl. 15 lørdag middag og Trondhjems Roklub ble nr. 2 etter Hamar Roklub, men foran Bergen og Drammen. Allerede kl. 18 samme dag foregikk finaleløpet i senior innrigger og etter den hårde påkjenning i dagens

Vårt første båthus på Lusbrua.

første løp var vårt lag ute av slag og kom inn som nr. 5, etter Sandefjord, Bærum, Christiania og Bergen.

Søndag den 3. juli kl. 13,20 møtte de to beste i de 2 forsøksheatene til finaleløp i junior innrigger. Vårt lag ble etter nr. 2 etter Sandefjord, men denne gang foran Christiania og Hamar. Laget bestod av: 1. Johs. B. Irgens, 2. Jacob Mørk, 3. Odd Richter, 4. Harald Smedal. I forsøksheatet og seniorløpet var O. T. Krohg styrmann, men i juniorfinaleløpet var Gunnar Hagen, Christiania Roklub, styrmann.

Uken etter startet laget i den nasjonale kapproing i Sandefjord, men måtte etter se seg slått av Sandefjord Roklub som det år var suveren i innrigger. Laget bestod i Sandefjord av: 1. Johs. B. Irgens, 2. Ivar Gjersøe, 3. Odd Richter, 4. Jakob Mørk, styrmann var K. W. Ottesen.

Etter den hederlige innsats vårt raceclag hadde gjort på regattabanen sydpå håpet vi å kunne komme sterke tilbake i 1928, men dessverre, en rekke sammenstøtende omstendigheter gjorde at det ikke lyktes å få i stand et raceclag hverken i junior eller ny-

begynner, så året gikk uten deltagelse i utenbys kapproinger. Den 28. mai foregikk imidlertid den første klubbkapping i Ytre Båsseng på en ca. 650 meter lang bane. Det ble rodd i to klasser, 2 juniorlag og 3 nybegynnerlag. Klubbmestre ble: Junior: 1. Johs. B. Irgens, 2. J. A. Hauge, 3. Harald Pettersen, 4. Jacob Mørk, styrmann: K. W. Ottesen.

Nybegynner: 1. P. B. Pihl, 2. Sv. N. Ludvigsen, 3. E. Norling, 4. O. Chr. Ottesen, styrmann: K. W. Ottesen.

Derved var innledningen gjort til de senere årvisse og populære klubbkappingene som samlet roerne til en forholdsvis alvorlig trening og brakte interesse og kameratskapet enn lenger fremover.

Sommeren 1929 hadde våre raceroere nok å gjøre, idet det var planlagt nasjonal kapping her i byen og deltagelse i Norgesmesterskapet i Oslo.

Kappingen i Trondheim ble avholdt den 23. juni og innbydelse var sendt til Kristiansunds Roklub og Hamar Roklub. Dessverre kunne ikke Hamar Roklub komme, da den for alle roklubber så ulykksalige økonomi stillet seg hindrende i veien. Kristiansund Roklub kom imidlertid om morgenen den 23. juni med d/s «Driva» som var leiet til ekstratur, og de kom, så og vant. Det ble rodd to løp, begynner innrigger og junior innrigger. Banen var fra Kiskaiaen i Ilsvika til Olavspieren, en distanse på ca. 1950 meter.

I begynner innrigger fulgtes lagene etter en jevn start de første 500 meter, men da begynte Kristiansunds Roklub å si fra våre og øket forspranget ytterligere til mål. De seiret med en tid av 8,27. Vårt lag brukte 8,39½. Det bestod av: 1. B. Pettersen, 2. Trygve Gundersen, 3. C. P. Winge, 4. John Eriksen. Styrmann: Kai Ottesen.

Starten i junior innrigger foregikk også jevnt og lagene fulgte hverandre til omtrent halvveis, fra da av gikk Kristiansund frem og øket forspranget og seiret med en tid av 8,20¾. Vårt lag brukte 8,33¾. Dette løp var det første om Trondhjems Roklubs Vandrepokal, en pokal som kom til å bli et hårdt omkjempet trofe i mange år, inntil den i 1935 ble vunnet til odel og eie av vår klubb.

I junior innrigger bestod laget av: 1. Arne Lunde, 2. Bjørn

Johansen, 3. Ingvar Fallan, 4. Alf Gaustad. Styrmann: Kai Ottesen.

Til landskapping i Frognerkilen den 6. og 7. juli var annmeldt vårt juniorlag, men dessverre ble det slått ut i uttakingsløpet lørdag ettermiddag. Som vanlig startet vårt lag i lånt båt og en del av skylden for det dårlige resultat må tilskrives dette faktum.

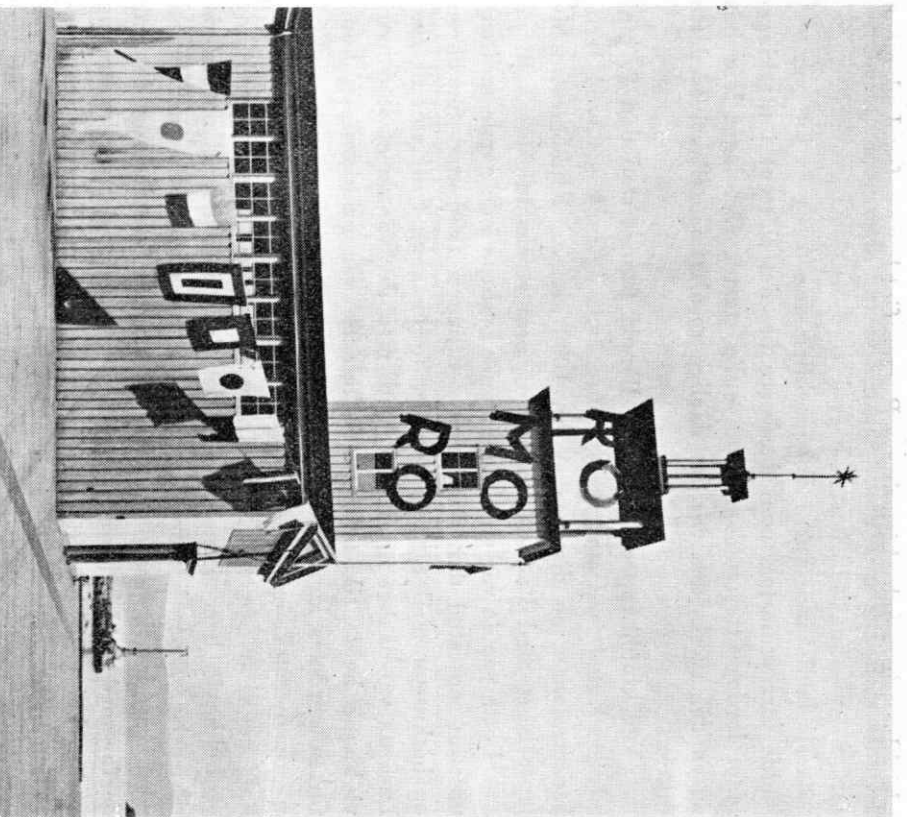
Vår klubbkapping hadde allerede funnet sted den 2. juni i Indre Kanal med start ved Skansenbrua og innkomst ved Jernbanestasjonen, en distanse av ca. 1000 meter. Klubbmestre ble juniorlaget med Randulf Johansen som styrmann.

Dette var da vår siste sommer på Lushrua i de gamle militærøstene som stod der. Jubileumsutstillingen 1930 stod for døren og båthusspørsmålet reiste seg for første gang i all sin ubygge. Lushrua var såvidt intet ønsket, men det var da et sted hvor vi kunne holde til, selv om forholdene var primitive og komforten særdeles mangelfull.

Kameratskapet innen klubben ble grunnlagt i de enkle forholdene vi hadde de første årene, og dette kameratskapet har vi heldigvis berget med oss hele tiden i klubbens omtumlede tilværelse. Dette kameratskapet omfattet alle medlemmer enten man var høgstolstudent eller fastboende trønder, og det var derfor med beklagelse en begynte å merke at det sterke innslag av høgstolegutta begynte å gå tilbake. Disse medlemmer fra Høgskolen hadde ofte rodd i andre klubber og bragte derfor med seg erfaringer og impulser fra andre kanter av landet, som Trondhjems Roklub fikk nytte av.

I januar flyttet vi med alle våre eiendeler over til Havnevesenets gamle slipp i Indre Kanal like innenfor Skansenbrua. Denne tomten var den vi hadde håpet å få til et blivende båthus, men erfaringene fra sommeren 1930 gjorde at vi ikke fant den så hensiktsmessig lenger. Dessuten hadde Havneingeniøren bruk for tomten til andre formål, så vi satte ikke noe særlig inn på å beholde den.

Det var lagt store planer for sommeren 1930 med nasjonal kapping i forbindelse med Trøndelagsutstillingen, og vi hadde fått approbert søndag den 20. juli som regattadag. Dessverre fikk vi ikke den påregnede økonomiske støtte fra Roforbundet, så ar-

Bathuset fra 1931 til 1937 pyntet til Ro-Mo-Ro.
(Garderobe og klubbrom var i tårnet)

rangementet lot seg ikke gjennomføre. Derimot ble det arrangert en kapproing lørdag 26. juli, hvor klubbmesterskapet ble avgjort og samtidig ble det rodd i livbåter og torpedobåtkagger. Starten foregikk ved Kiskaiaen i Ilsvika og mål var ved østre ende av Ilamoloen, en distanse av ca. 1200 meter. Klubbmestre ble: 1. West-ye Daae, 2. Finn Brun, 3. Ola Hagstrøm, 4. Bjørn Johanssen, med A. Bakke som styrmann.

I livbåtkapproingen deltok lag fra panserskipet «Torden-

skjold», vår gamle kjenning «Bergensfjord», og fra Lademoen, Sanden og Ilsvika. Her ble det en hard kamp mellom «Tordenskjold»s 1. lag og Lanogutan, men gastene trakk det lengste strå og vant med 2/10 sekunds forsprang. I kapproingen mellom skole-skipene «Statsråd Lehmkuhl» og vår egen «Tordenskjold» seiret bergenserne.

Sommerens store begivenhet for oss var dog vår seier i kapproingen i Kristiansund, som foregikk den 24. august. Vårt lag bestod av: 1. C. P. Winge, 2. Bjørn Johanssen, 3. Olaf Hagstrøm, 4. H. A. Giæver med Johan Eriksen som styrmann. Allerede ved starten lå vårt lag foran og seiret med 3 bålengder uten å være truet noen gang under løpet. Dette var vårt første napp i Vandre-pokalen.

Så gikk da året 1930 tilende og atter stod vi overfor problemet om nytt båthus. Vi måtte bort fra skuret på Slippen innen sesongen begynte det neste år. Vissnok stod det flotte bygninger igjen etter Trøndelagsutstillingen nede på Skansen, og på vår gamle tomt hvor Lusbrua hadde vært før, lå det nå en restaurant. Dessuten var det bygget både maskinhall og industrihall så det var nok å velge mellom, og resultatet ble at vi fikk overlatt den nordre fløyen av Industrihallen med tårnet. Båthusprosjektet var dermed bragt til en foreløbig avslutning for oss og vi fikk være i ro i 7 sesonger inntil hallen ble revet på nyåret 1938.

Det så lovende ut til årets kapproing i 1931, da interessen var så stor at hele 3 lag gikk i trening. Planene var å anmelde et lag til den nasjonale kapproing på Hamar den 21. juni, dessuten å ha 1 juniorlag og 2 nybegynnerlag til kapproingen i Trondheim den 5. juli, og tilslutt å sende juniorlaget til Landskapproingen i Bergen den 12. juli.

I kapproingen på Mjøsen var vårt lag anmeldt i junior og senior innrigger og bestod av: 1. C. P. Winge, 2. Ingv. Fallan, 3. Olaf Hagstrøm, 4. H. A. Giæver, med John Eriksen som styrmann. Vi sendte vår egen båt «O. T. Krohg» nedover og laget drog sydover med bil lørdag morgen. Etter uttakingsløp kom Moss, Drammen og Trondheim opp i finalen, men på grunn av storm ble løpet utsatt og slått sammen med senior innriggerløpet, da de samme lag var anmeldt i begge løp. Det ble et hårdt og spennende løp som gikk sluttet helt til 1500 meter. Drammen hadde le-

det hitil med en båtpiss foran Trondheim, da plutselig Moss skyter forbi i en glimrende sluttspurt og går over mål som seierherre. Drammen ble nr. 2, vårt lag nr. 3 foran Christiania og Bærum.

Dessverre ble ikke de store forhåpninger vi hadde til lagene våre innfridd ved kapproingen mot Kristiansund den 5. juli. Banen var den gang lagt fra Elvepieren til vestre ende av Ilamoloen. Det var en strålende sommersøndag og fjorden lå blank som et speil. Publikum hadde innfunnet seg fullallig og på Olavspieren var det svart av folk. Ved innkomsten yret det av alle slags farkoster og på Skansen og Ilamoloen var det samlet en meget stor tilskuerskare som fulgte interessert med.

I nybegynner innrigger stillet vi to lag: Trondhjem I: 1. Hj. Husby, 2. Bernh. Matheson, 3. A. Hertenberg Nafstad, 4. Oddleiv Korsnes, styrmann: John Eriksen. Trondhjem II: 1. O. Petersen, 2. K. Aspaas, 3. T. Grønli, 4. T. Gundersen, styrmann: H. A. Giever.

Løpet var meget spennende, da Gundersens lag ytet en seig og energisk innsats mot det kraftige Kristiansundslaget. Tidsdifferansen ble 2 sekunder mellom disse to lag, mens det annet Trondhjemslag ble liggende et stykke etter.

I junior innrigger startet for Trondheim det samme lag som rodde på Hamar. Vårt lag fikk en ubelig start og Kristiansund var de ledende under hele løpet og vant på en tid av 7,35,8 uten noen gang å være truet. Napp nr. 2 i Vandrepokalen for Kristiansund.

Etter juniorlagets innsats i dette løp ble turen til Bergen sløffet og dermed var den kapproingsesongen forbi.

Klubbkapproingen ble avholdt den 13. september og på grunn av det sene tidspunkt ble det god deltagelse fra Høgskolen. Det startet 5 lag og banen var den samme som året før. Klubbmestrene ble: 1. Emil Midelfart, 2. Sv. Sandved, 3. Olaf Hagstrøm, 4. Bernh. Matheson med Henning Gran som styrmann.

Så kom vi da til året 1932, og det året ble på mange måter et godt år for Roklubben. Det gode kameratskap og roernes interesse for sin klubb bragte et sanhold og en interesse som gjorde at vi i løpet av året kunne gå i gang med store tilstelninger. Først hadde vi det flotte roeball i Harmonien den 27. feb-

ruar, med stor tilslutning og vellykket avvikling. Den 3. april avholdtes skirenn på Frøset med 9 deltagere.

Så kom omkring Sankt Hans-tider alle tiders »Ro-mo-ro» i Industrihallen. Denne var omskapet til en maurisk hall, med bar, scene, dansgulev, øl og vin og andre gode greier. En del av byens unge damer var våre gode hjelpere og det hele ble meget vellykket. Sankt Hanskvelden ble «Ro-mo-ro» til og med kringkastet over Riksmettet. Det hele bragte over 1200 blanke kroner i vår slunkne kasse.

Treningen bragte litt vanskeligheter dette året, men et godt lag kom da omsider i stand og ble sendt til deltagelse i Landskapproingen i Horten. Dessverre måtte vi låne båt hos Horten Roklubb, og det var et best på 120 kg. Allerede ved veiningen ble det spådd at det vilde gå oss ille i den båten. Hvilket slo til. Laget bestod av: 1. Otto Bruun Hansen, 2. Leif Alten, 3. Just Finne, 4. Arne Hertenberg Nafstad, med H. A. Giever som styrmann. Laget kjempet hårdt, men «bestet» var for tung til spurter, og laget ble slått ut i forsøksløpet.

Lagets kamplyst var imidlertid ikke knekket, det vilde ha en seier som takk for alt sitt arbeid, og det fikk det i Kristiansund den 24. juli. Foruten vår gode gamle motstander Kristiansunds Roklubb stillet denne gang også Nordlandets Roklubb til start i Pokalløpet. Løpet ble hårdt og det var ikke mange sekundene mellom første og siste båt. Tidene ble: 1. Trondhjems Roklubb 8,27,2. 2. Nordlandets Roklubb 8,29,6. 3. Kristiansunds Roklubb 8,30. Dette ble vårt annet napp i pokalen.

Klubbkapproingen foregikk den 18. september med 5 lag. Klubbmestrene ble: 1. Kolbye, 2. Bj. Dahl, 3. Hans W. Jacobsen, 4. Thorbjørn Heyerdahl med Hol som styrmann. Et rent studentelag.

I 1933 ble klubbarbeidet begynt tidlig, idet vi allerede den 15. januar hadde et medlemsmøte på Britannia Hotell med en inngående diskusjon om trening og treningsforhold med stort oppmøte og livlig meningsutveksling. Det skulle vise seg at dette møtet la grunn for deltagelsen i treningen senere på året. Tradisjonen med roeball ble fortsatt med ball i Harmonien den 4. februar. Adresseavisen skriver i den anledning: «Det tradisjonelle roeball» het det i innbyddelsen til det ball klubben holdt i Har-

monien lørdag kveld, men med tradisjonen var det i grunnen smått bevendt, idet ballet var det annet i rekken. Den festlige ramme de hadde gitt dette ball og den knirkfri og elegante avvikling syntes dog absolutt å tyde på adskillig erfaring uti den kunst å lage noe stilig og festlig hvor humøret den hele tid står høyt under taket. Så gutta kunne i den tiden andre ting enn å ro også.

Skirennet ble avholdt den 19. mars med noe større deltagelse enn året før.

«Ro-moro» hadde gitt oss blod på tann og i 1933 gikk vi i gang med «Bro-moro», idet en del av det planlagte overskudd skulle gå til vedlikehold av broen ut til Llamoloen, som stod for nedfalls. Dessverre var ikke utbyttet i forhold til strevet denne gangen, men vi kom da fra det uten underskudd.

Sommerens kapproinger begynte med det festlige innslag som det engelske flåtebesøk bragte. Vi hadde den fornøyelse å kunne se en del engelske offiserer fra H. M. S. «Nelson» som våre gjester i båthuset og kapproingen som var av mere selskapeilig enn av sportslig art ble holdt den 17. juni, med finale den 19. juni, med start fra Kiskaen og innkomst ved Llamoloen. Fra «Nelson» deltok to offiserslag og et lag av midshipmen, og det var i det hele tatt en festlig opplevelse for både deltagere og de tusener av tilskuere som kranset Llamoloen. Om kvelden den 17. var englendene våre gjester på «Bro-moro» og det lot til at de likte seg godt i roernes selskap. Spesielt var 1. lagets stroke, Int. comm. Hopper en kar av sjelden stopning, som det ennå går rykter om innen Trondhjems Roklub. De deltagende englendirne fikk klubbens merke til erindring.

Årets store begivenhet var imidlertid kretskapproingen i Trøndelag og Møre konkurransekrets den 25. juni, med start fra Elvepieren og innkomst ved vestre ende av Llamoloen. Som ny delager i våre årlige oppgjør meldte Ålesunds Roklubb seg for første gang med et lag som var anmeldt i begynner firer og i pokalløpet.

Dessverre viste Trondheimsfjorden seg fra sin dårligste side. Det blåste en frisk og feiende nordvest som i forbindelse med den høye sjø gjorde livet alt annet enn behagelig for delagerne.

I første løp, senior innrigger, startet Trondhjems Roklub og

Nordlandets Roklubb. Første start måtte avbrytes etter 800 meter da strømmen og sjøen hadde flyttet merkene så begge lag var kommet ut av banen. I om løpet vant vårt lag som bestod av: 1. Nils F. Tharaldsen, 2. Bjarne Dahl, 3. Carl O. Hagstrøm, 4. Th. Heyerdahl, med H. A. Gievers som styrmann. Tiden ble 9,29,8. Nordlandets Roklubb brukte 9,45,2. Flere løp kunne ikke gå om formiddagen på grunn av været. Det ble da ikke det grunn bedre om ettermiddagen, men etter en del utsettelse ble det allikevel besluttet å gå i gang med pokalløpet. Kristiansund, Nordlandet og Trondheim stilte til start og denne gang var det de sterke karer fra Nordlandets Roklubb som strøk avgårde med pokalen, med en tid av 8,42,6. Trondheim brukte 8,45,5 og Kristiansund 9,17,8. I siste løp, begynnerløpet, startet Ålesund, Nordlandet, Trondhjem og Kristiansund. Dette løp fikk et dramatisk forløp da vår toer mistet åren mens laget lå godt foran. Kristiansund gikk så frem og holdt forspranget helt til mål tross våre gutters flotte finisj. Senere har toern holdt fast på åren. Kristiansunds tid ble 10,4,6. Trondheim brukte 10,6,9 og Ålesund 10,21,8. Vårt lag bestod av: 1. Hj. Husby, 2. Bernh. Matheson, 3. Einar Gamst, 4. Thor Brodtkorb, med H. A. Gievers som styrmann.

Denne tilstelning viste at Trondheimsfjorden dessverre ikke er helt pålitelig som robane, en erfaring som bragte oss til å se oss om etter andre robaner, og således ble Jonsvannet til slutt oppdaget.

Klubbmesterskapet ble holdt den 17. september med 4 lag og klubbmestre ble: 1. John Eriksen, 2. G. Danielsen, 3. Willh. O. Larsen, 4. Bernh. Matheson, med O. Korsnes som styrmann. Sessongens avslutningsfest foregikk på Munkholmen i de tradisjonsrike lokaler hos festingens kommandant, løytnant Saxhaug.

Etter at Roklubben nå i to år på rad hadde lagt nok så sterkt beslag på medlemmenes interesse, måtte man vente en avslapning i 1934. Året begynte imidlertid på vanlig tradisjonell måte med roerball i Harmonien den 17. februar samt det årlige skirenn den 8. april. Begge tilstelninger var som hvert år ellers preget av roernes evne til å lage fest omkring seg.

Treningen ble lagt an med deltagelse i pokalløp og kretskapproing i Kristiansund for øye, og vårt lag ble derfor anmeldt i pokalløpet og kretsmesterskap i junior innrigger den 24. juni. Det

bestod av: 1. Hj. Husby, 2. Bernh. Matheson, 3. Røkke, 4. H. A. Gjevær, med John Eriksen som styrmann. I pokalløpet startet Ålesund, Nordlandet, Kristiansund og Trondhjem. Mot sedvane når vi startet i Kristiansund så ble vi toer, med Nordlandet foran og Kristiansund etter oss. Nå begynte det å bli spennende om pokalen for nå hadde disse tre klubber to napp hver, og såfremt ikke Ålesund kom sterkt igjen neste år, så måtte da avgjørelsen falle. Kretsmeesterskapet i junior innrigger ble avholdt om ettermiddagen og vi ble også her slått, men denne gang av Kristiansund. Ålesund og Trondheim delte annenplassen, mens Kristiansunds annet lag ble liggende etter.

Etter innsatsen i Kristiansund var det ikke tale om å sende noe lag til Landskappleiringen og treningen endte tidligere dette år.

I juli var det atter engelsk flåtesøk, denne gang av H. M. S. «Rodney» og «Malaya», og atter hadde vi fornøyelse av å ta et strekk sammen med officerslag fra disse to skip. Dette år i likhet med året før, var det ikke så meget det sportslige, men mere det avvekslende for begge parter, som gjorde at roingen kom i stand. Kappleiringen ble avsluttet med en splendid dinner ombord på «Rodney» for løpets norske seierherre.

Klubbkappleiringen ble avholdt den 9. september med 4 lag som deltagere, og klubbmestre ble: 1. John Eriksen, 2. Leif Myhre, 3. Røkke, 4. Bernh. Matheson — tredje klubbmesterskap på rad som stroke.

Klubben stod i 1935 foran sin 10. sesong og det gjaldt da å gjøre denne så minneverdig som mulig. Begynnelsen var ikke bra, da under en storstorm i februar en del av Industrihallen blåste ned samtidig med at en stor del av taket på båthuset ble revet av. Båthuset ble reparert av Havnevesenet, men hele begivenheten måtte bringe oss til ettertanke med hensyn til båthusprosjektet. Et bygg beregnet som utstillingshall for en sommer var ikke noe evigvarende hus, og stormen viste at det var svakere bygget enn formodet.

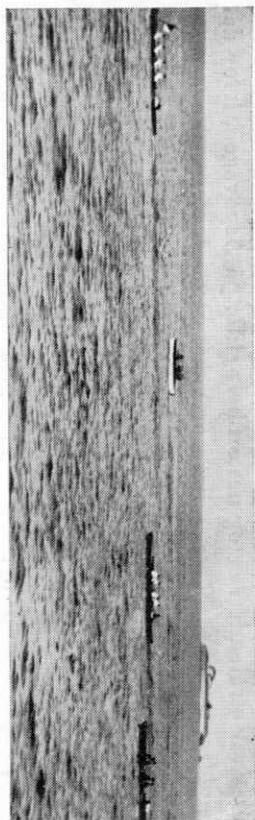
Rent sportslig sett var det en strålende sesong, cunskjønt det dårlige vær om sommeren gjorde at det totale turantall viste nedgang. På konkurransebanene derimot gikk klubbens lag fra seier til seier og plukket til seg et kretsmeesterskap og tre pokaler.

Ålesund Roklubb innbød til kretsmeesterskap den 30. juni og

vårt lag som bestod av 1. Hj. Husby, 2. Carl O. Hagstrøm, 3. Røkke, 4. Bernh. Matheson med H. A. Gjevær som styrmann, var anmeldt i juniorinnrigger og pokalløpet om Snumørspostens pokal. Det var stralende vær og nesten helt stille på Aspøvangen, hvor det myldret av motorbåter, seilere og robåter, og det var mange mennesker langs bryggene. Dagen ble Trondhjems Roklubs. Det var en presisjon og samtidig en mykhet og kraft i roingen som virket både flott og hensiktsmessig, og båten hadde en påfallende fin glid gjennom vannet i forhold til de andre båter. I det første løp, kretsmeesterskapet i junior innrigger, fikk Trondhjem en glimrende start og allerede etter 20 tak var de nesten en hel båtlangde foran de andre lag. Det ble da en lett sak for vårt lag å beherske løpet og de vant på en tid av 8,20 foran Ålesund og Kristiansund. Etter løp for begynnere, som ble vunnet av Kristiansund og stilroing for Ålesunds yngste roere, ble det stillet til start i løpet om Snumørspostens pokal. Dette ble adskillig mer spennende enn det første, idet det tok lengere tid for Trondhjem å komme opp i klar lederposisjon. Ålesund fikk denne gang en kraftig start og ledet klart den første del av løpet. Vårt lag gikk imidlertid godt opp og vant med en halv båtlangde foran Kristiansund, som var knapt foran Ålesund. I det hele tatt et jevnt og spennende løp.

Den 14. juli hadde så Trondhjems Roklubb i samarbeide med Kajakklubben innbudt til stort stevne. Det var det avgjørende løp om den seiglivende Trondheimpokal fra 1929 som var hovedløpet, dessuten var det innbudt til løp om vår jubileumpokal åpent for alle lag. Kajakklubben arrangerte samtidig løp for racerkajakker og lettere og tyngre kajakker, dessuten et morsomt forhindringsløp. Været var godt, men det blåste litt og da annet løp gikk for roerne var det en del skvalpesjø som genererte. Vi hadde også fryktet at trafikken til og fra de flytende hoteller som lå på redene skulle genere, men den frykten viste seg og være ugrunnet. Havnefogd Hassel hjalp roerne på beste måte og lå ute på fjorden og fulgte regattaen fra Havnevesenets oppsynsbåt. I løpet om vandrepokalen stillet Nordlandet, Kristiansund og Trondhjem til start. Banen var som vanlig fra Elvepieren til vestre ende av Ilamoloen. Etter 500 meter ledet vårt lag med en lengde og seiret med 3—4 båtlangder foran Kristiansund, som atter var 1½ lengde foran

Nordlandet. Trondheimpokalens skjebne var dermed avgjort etter 7 års forløp til vår fordel.

Den første vandrepokalens skjebne blir beseglet. T. R. passerer innkomstboien.

Nr. 2 Kristiansund og nr. 3 Nordlandets Roklubb.

I det annet løp om jubileumpokalen stillet Ålesund, Kristiansund og Trondheim til start og de første 500 meter lå Ålesund og Trondheim jevnt. Utenfor Olavspieren ble skvalpesjøen nok så generende og båtene tok inn adskillig vann. Nå begynte våre gutter og dra i fra de andre og ved 1500 meter lå de ca. 2 båtengder foran Ålesund, mens Kristiansund lå langt tilbake. Tiden for vårt seirende lag ble 8,28,0.

Klubbmesterskapet ble holdt den 15. september og klubbmestrene ble: 1. Leif Altnern, 2. Trygve Marc, 3. Røkke, 4. H. A. Giæver, med Nakstad som styrmann.

Jubileumsfesten ble holdt i Harmonien på stiftelsesdagen med stor tilslutning og med mange gode ønsker for klubbens videre trivsel og framgang. Heldigvis visste ingen hva de 10 neste år skulle bringe oss.

Etter de gode resultater våre race-roere hadde oppnådd i det foregående år, gikk vi med de beste forhåpninger inn i året 1936. Det viste seg at våre seire i Ålesund og på hjemmebane hadde stimulert interessen for ro-idretten blant idrettsungdommen og i 1936 kom klubbens medlemstall for første gang over 100, nemlig 108 medlemmer.

Roerballet ble som vanlig avholdt i Harmonien og ble vellykket om enn tilslutningen ikke ble så stor som i tidligere år. Heller ikke skirennets maktet å få samlet noen større deltagelse. Årsaken kunne muligens være at manges prestasjoner i langrenn

og hopp egnert seg bedre for de ensomme skogsløyper ved Frøset enn i de beferdede løyper og baker ved Skistua.

Arrangementet av kretsmeesterskapet var i år overlatt Nordlandets Roklubb og vi sendte to lag til Kristiansund for deltagelse i kretsmeesterskapsløpet i firer junior, firer begyner og pokalløp om den av Carl F. Johannessen oppsatte pokal. I juniorløpet startet vårt gode, prøvede lag fra 1935, dog med Odd Sørli som ny mann i stedet for Røkke som var fraflyttet byen. Laget hadde følgende sammensetning: 1. Hj. Husby, 2. Odd Sørli, 3. Carl O. Hagstrøm, 4. Bernh. Matheson, med H. A. Giæver som styrmann. Laget vant kretsmeesterskapet etter et hårdt race med en tid av 7,55,2 foran Ålesunds Roklubb og Kristiansunds Roklubb. I begynerløpet maktet ikke vårt lag å hevde seg og ble henvist til jumboplassen etter Nordlandet, Kristiansund og Ålesund. Vårt lag bestod av: 1. Floer, 2. Eriksen, 3. Hald. Husby, 4. Dahl, med Giæver som styrmann. I pokalløpet startet så atter vårt juniorlag, men måtte denne gang se seg slått av Ålesund som vant, og Nordlandet. Kristiansund var imidlertid etter oss.

Noen deltagelse på regattabanene sydpå ble det dessverre ikke i år heller, så vi hadde ikke anledning til å kunne bedømme nivået sammenlignet med klubbene sydpå.

Klubbmesterskapet ble avholdt den 20. september med deltagelse av 4 lag. Klubbmestrene ble: 1. Ø. Larsen, 2. Thorkildsen, 3. Hald. Husby, 4. Bernh. Matheson, med Trygve Gundersen som styrmann. Dette var Bernh. Mathesons 4. klubbmesterskap.

Det ble i løpet av året flere ganger drøftet å ta initiativet til å få dannet roklubber i Levanger, Steinkjer eller eventuelt andre steder ved Trondheimsfjorden, men dette resulterte foreløpig ikke i noe. Dette er dog en tanke som ikke må skrinlegges, men tas frem igjen så snart som anledning atter gis.

Sesongen ble avsluttet den 5. november og om dette står følgende i rojournalen: «Etter at den fremmøtte hadde bemannet sculleren og foretatt et krysstokt til Ilsviken, ble avslutningen høiideligen foretatt i den samtliges tilstedeværelse. Vimpelen blev firt under vanlig ceremoniel (taler, sang etc.). For samtlige: Hj. Husby.

Så var vi kommet til året 1937, et år som bragte oss seire og

tap. Våre lag seiret på regattabanene, men vi tapte kampen om båthuset.

Den siste sesong i vårt prektige båthus Skansen var en av de beste i klubbens historie. Helt fra våren av ble arbeidet lagt an på å få i stand en i alle deler vellykket kretskapping. Da starten gikk på Jonsvannet søndag den 20. juni kl. 12,15 viste det seg at alle ting klaffet. Lillevannet presenterte seg som den ideelle regattabane. Absolutt strømfri og så lukket at det aldri kan bli tale om generende sjø, selv om vinden kunne blåse nok så sterkt.

Samtlige klubber i Trøndelag og Møre konkurransekrets hadde meldt lag til de forskjellige løp og alle løp ga hard og god konkurranse. Vårt gode lag fra de siste år, denne gang supplert med Claus Dahl på treerplassen, maktet å vinne såvel kretsmesterskapet i junior som den oppsatte Jonsvannspokal.

I det førstnevnte løp stilte Ålesund, Kristiansund og Trondheim til start. Vårt lag kom litt foran i starten, men etter 1000 meter var Kristiansund på høyde, men måtte slippe, og vår seier var siden ikke truet. Dette var Hj. Husbys og Bernh. Mathesons tredje kretsmesterskap på rad. Tidene ble: Trondheim 8,7,5, 2. Ålesund 8,1,2, 3. Kristiansund 8,13,2.

Kretsmesterskapet for begynnere ble en klar seier for Ålesunds gode lag, som ledet helt fra start til mål. Resultatene ble: 1. Ålesund 8,11,1, 2. Kristiansund 8,12,8, 3. Trondheim 8,25,2, 4. Nordlandet 8,28,0. Vårt lag bestod av: 1. Nik. Fiskå, 2. G. F. With, 3. Trygve Marc, 4. Hans Norbom, med H. A. Gjaever som styrmann.

Det hadde vært en del motvind under de to første løp, men det stilnet av senere og pokalløpet kunne foregå under bedre forhold. Pressen fikk her anledning til å følge løpet fra luften med fly, og fikk et glimrende inntrykk av hvorledes løpet artet seg. Ålesund hadde kjørt hardt ut og hadde en ledelse på en halv båtlengde på 1000 meteren, men vårt lag seg så smått forbi. Ved 1500 meter ledet det med en kvart båtlengde og i den siste forbitrede innsjutt seiret de med over en båtlengde. Tidene ble: 1. Trondheim junior 7,44,1, 2. Ålesund 7,48,3, 3. Nordlandet begynnere 8,1 l, 4. Trondheim begynnere 8,3,4. Med de erfaringer klubben høstet under denne regatta, så er det vel ikke tvil om at Lillevannet er fremtidens regattabane, og det må bli en av klubbens

oppgaver å sørge for underbringelsesmuligheter for båter og mannskaper der.

Det var også meningen å sende et lag til Kristiansunds Roklubs kapping i august, men det lyktes ikke å stable på benene et brukbart lag, så dessverre kunne vi ikke møte. Heller ikke i dette året ble det sendt noe lag sydover, og selv om vi svært gjerne møter våre venner fra Kristiansund, Nordlandet og Ålesund på kappingssbanen, bør vi heller ikke miste kontakten med roklubbene sønnenfor Dovre.

Klubbmesterskapet ble avholdt den 19. september med to lag. Seierherre ble Mathesons lag etter et overordentlig spennende og morsomt løp mellom 2 meget jevne lag. Klubbmestre ble: 1. Torkildsen, 2. Høifors, 3. Hagstrøm, 4. Matheson, med Hj. Husby som styrmann.

Den 24. oktober ble vår vimpel firt for siste gang på vårt kjære båthus, og nu begynte en vanskelig periode i klubbens historie, så vanskelig at det kun er takket være medlemmenes sterke interesse for ro-idretten og for sin klubb, at den enn består, i håp om at det igjen skal bli lysere tider for ro-idretten.

De to neste år i klubbens historie er triste. Med en ambulerende tilværelse i dårlige og lite hensiktsmessige båthus, slet klubben seg gjennom disse årene. Litt støtte fikk vi dog, idet Ørens mek. Verksted velvilligst overlot oss et skur i Ilsvika til benyttelse som båthus i 1938 uten vederlag. Som rent midlertidig arrangement for sommeren hadde styret håpet at dette skulle gå. Men søkingen sviktet dessverre. Den vesentligste grunn var at båthuset lå for langt unna og at forholdene ute i Ilsvika var umulige. Sjø- og landsetting av båtene foregikk ved vassing — som i klubbens første dager på Lusbrua — men da det ingen molo var, brøt sjøen ofte så sterkt, at mange påtenkte turer måtte avlyses for ikke å risikere ødeleggelse av materiellet. Sist men ikke minst, var sommeren jevnt dårlig.

På tross av alle disse vanskeligheter var det dog meningen å delta i Landskappingen i Bergen og kretsmesterskapet i Ålesund, men på grunn av sykdom innen lagene ble det dog ikke noe av disse turene.

Derimot deltok klubben i Kristiansunds Roklubs jubileumsregatta og vant jubileumspokalen med følgende lag: 1. H. A. Gja-

ver, 2. Odd Sørlic, 3. Carl O. Hagstrøm, 4. Bernh. Matheson, med Randulf Johannsen som styrmann. Laget hadde bare en kort treningstid før regattaen så prestasjonene må derfor sies å være strålende.

Da planene om å få i stand en roklubb på Levanger måtte oppgis, forsøkte klubbens styre i 1938 å vekke interessen for roidretten på Namsos. Et tidligere medlem av vår klubb, Gunnar Danielsen, fikk dannet en gruppe rointeresserte på Namsos og vår gamle «Holger Danske» ble overlatt denne gruppe. Dessverre brente «Holger Danske» under Namsosbrannen etter de tyske flyangrep april 1940.

På grunn av omstendighetene ble det ikke avholdt noe klubbmesterskap i 1938.

Ro-sesongen 1939 ble åpnet under de samme vanskelige forhold som forrige år, idet klubben fremdeles var uten båthus. Kajakklubben viste seg imidlertid som god kamerat og tilbød oss å få bruke sitt båthus fra våren av. Senere på sommeren ble noen av båtene atter flyttet ut i Iisvika til Ørens mek. Verksteds skur.

Til tross for all disse vanskeligheter gikk et lag i trening og dette lag deltok i jubileumsregattaen i Kristiansund den 25. juni. Laget ble nr. 2 etter Ålesunds Roklub, men foran Kristiansund. Noen klubbkapping ble ikke avholdt i 1939.

Hovedoppgaven for klubbens styre i disse trange år var å skaffe et nytt båthus. Etter et utrettelig arbeide og drøfting frem og tilbake av flere alternativer, var havnefogd, havneingeniør og klubbens styre blitt enige om å få reist klubben et nytt båthus på Olavspieren. Det var utarbeidet tegninger og overslag for båhuset og Havneveset var villig til å gi oss en femårs leiekontrakt, så alt lå vel til rette for at vi skulle få vårt båthus ferdig til sesongåpningen i 1940. Men dessverre kom det diverse kjelker i veien. Byens bygningråd og skjønnhetsråd kunne ikke anbefale at roklubben fikk båthus på Olavspieren, på grunn av utsikten fra Ravnklobakken ut mot Munkholmen. Klubben omarbeidet så sine planer, så huset ikke på noen måte kunne ødelegge denne utsikt. Statsbanens planlagte utvidelse av jernbanebroen over Ravnkloppet ville gjøre at båhuset neppe ble synlig bak bro- og sporarrangementet.

Det så ut til at det denne gang skulle lykkes oss å få gå i

gang med bygging av båhuset, da bygningssjefen i begynnelsen av 1940 hadde stillet i utsikt byggetillatelse på den tomte Havnevesenet hadde stillet til vår disposisjon. Saken ble imidlertid ikke avgjort før 9. april og etter at krigen brøt ut bortfalt alle planer for nytt båthus.

Høsten 1940 inntraff så de begivenheter som førte til oppløsning av samtlige idrettsklubber i Trondheim, og Roklubben valgte å opphøre med sin virksomhet. Det gjaldt for oss om ikke å bringe båtene «under jorden» så i ethvert fall bort fra sjøen, og i fem år hadde vi vårt båtmateriell skjult for de nazistiske idrettsledere. På tross av flere henvendelser — en gang til og med under henvisning til «Gjeldskommisær»s sterke interesse for roing — lyktes det oss å bringe våre båter, årer, pokaler og øvrige eiendeler velberget gjennom krigstiden, så vi nu står rede til å ta fatt påny, bare vi får oss et båthus som vi kan være tjent med.

Trondhjems Roklub står nu rede til å ta fatt igjen og det er vårt håp i de nærmeste år å få opp ro-idretten til det nivå den stod på i de første 13 år av klubbens tilværelse, før mangelen på båthus tvang den inn i dødvanne. Det står erfarne roere ferdig til å gi instruksjon til begynnere, og vi håper at ro-idretten atter må kunne bringe sol og sjø, sunnhet og helse til sine utøvere, og at ungdommen må finne veien til denne herlige idrett.

R. Q. U.

Trondhjems Roklubs styrer 1925 — 1945

Formann:	Nestformann:	Rosjef:	Materialforv.:	Sekretær og kasserer:
1925—26 O. T. Krohg	L. D. Rogstad	Jakob Mørk	Hugo Fett	Johan Vinje
1926—27 O. T. Krohg	Johan Vinje	Jakob Mørk	J. B. Irgens	Hans Eriksen
1927—28 Johan Vinje	R. Quale Udseth	Kai Ottesen	Esben Paulsen	Hans Eriksen
1928—29 R. Quale Udseth	Reidar Melhuus	Kai Ottesen	Wald. Matheson	R. Johannsen
1929—30 R. Quale Udseth	Reidar Melhuus	J. H. Hauge	Alf Gaustad	B. Pettersen
1930—31 R. Quale Udseth	Reidar Melhuus	H. A. Giæver	Ingv. Fallan	B. Pettersen
1931—32 R. Quale Udseth	Thb. Heyerdahl	H. A. Giæver	John Eriksen	T. Gundersen
1932—33 R. Quale Udseth	B. Pettersen	H. A. Giæver	Birger Berg	T. Gundersen
1933—34 Thor Brodtkorb	Wilh. O. Larsen	Even Bakke	T. Gundersen	Arne H. Nafstad
1934—35 Just Finne	B. Pettersen	Even Bakke	Bernh. Matheson	Arne H. Nafstad
1935—36 Arne H. Nafstad	Bernh. Matheson	T. Gundersen	Hj. Husby	O. Korsnes
1936—37 Bernh. Matheson	Oddl. Korsnes	H. A. Giæver	Hj. Husby	F. G. With
1937—38 Randulf Johannsen	G. Wettergreen	H. A. Giæver	Wilh. O. Larsen	F. G. With
1938—39 Randulf Johannsen	Oddl. Korsnes	H. A. Giæver	Wilh. O. Larsen	Bernh. Matheson
1939—40 Randulf Johannsen	Oddl. Korsnes	H. A. Giæver	Wilh. O. Larsen	Bernh. Matheson
Avviklingsstyre:				
1940—45 R. Quale Udseth	Oddl. Korsnes	H. A. Giæver	Wilh. O. Larsen	Bernh. Matheson
1945 Randulf Johannsen	T. Gundersen	Torbj. Høifors	Wilh. O. Larsen	Bernh. Matheson

ÅRETS STYRE MED VARAMENN

Stående fra v.: Hj. Husby, Torbj. Høifors, T. Gjervan, Sitende: Wilh. O. Larsen, Rand. Johannsen, Bernh. Matheson, T. Gundersen.

Einar Gamst.

Kjempe for alt hva du har kjært,
dø om det så gjelder,
da er livet ei så svært,
døden ikke heller.

Einar Gamst er falt. En av våre beste menn har gitt sitt liv for at Norge atter skulle bli et fritt land.

Hvem husker ikke den staute idretts-skikkelsen fra Roklubben, løypa og idrettsbanen, alltid i strålende humør og med en enestående vitalitet.

Da krigen i Finnland brøt ut, så Einar det som sin plikt å melde seg som frivillig, tiltross for at han ble nektet å dra fordi han var norsk offiser. Dette var typisk for Einar. Hvis han først gikk inn for en oppgave, kunne intet hindre ham. Slik var han som sportsmann, og slik var han som soldat.

Den samme dag som fienden vellet inn i vårt land, kom Einar tilbake fra Finnland hvor han hadde gjort seg bemerket som en usedvanlig tapper og dristig soldat. Han nølte ikke lenge med å melde seg i kampen for fedrelandet. Ved Kongsvinger fikk han for første gang føling med overfallsmennene, her kjempet han som sjef for et kompani. Da hans gutter på grunn av overmakt måtte trekke seg tilbake, lå han selv og en kamerat igjen for å dekke retretten. Slik var Einar. Etter at all ammunisjon var oppbrukt, ble han tatt til fange, men klarte å rømme. Han måtte kjempe videre. Men han ble likevel tatt påny og denne gang fant tyskerne det best å føre ham i sikkerhet til Akerhus. Etter løslatelsen ble han stadig holdt under oppsikt av Gestapo, da de hadde mistanke om at han sammen med noen kamerater ville forsøke å komme seg avsted for å kjempe videre.

Dessverre skulle det vise seg at skjebnen ikke tillot Einar å fortsette frihetskampen. Fiskerskøyten som skulle føre ham over Nordsjøen kom aldri fram.

En tapper soldat, en ekte norsk gutt hadde satt livet inn for Kongen og fedrelandet.

Vi er stolt over å ha kjent deg, Einar.

Signet være ditt minne.

Odd Sørli.

Per T. Lykke.

Under den sørgelige unnagelsesstilstand i oktober 1942 ble en av Trondhjems Roklubs første medlemmer, skipsmegler Per T. Lykke, myrdet av Gestapo.

Per T. Lykke vil særlig være kjent av de eldre medlemmer. Han rodde sommeren 1925 på det lag som ga støtet til opprettelsen av Trondhjems Roklub november måned samme år.

Per T. Lykke var i sjelden grad utpreget friluftsmann. Nær sagt hver helg året rundt tilbragte han ute i marka. Han hadde ikke tidligere vært roer, men han ble hurtig fanget inn av den mulighet roidretten gir til alsidig kropsutvikling, sunt, styrkende friluftsliv og ikke minst godt kameratskap.

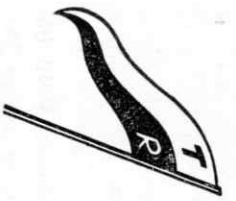
Per T. Lykke møtte alltid opp til de daglige turer til Munkholmen, og det var tydelig å se at han gledet seg til roturen og sjøbadet. Per T. Lykke var en sjelden sympatisk kar. Hos ham var det en merkelig harmoni mellom ord og gjerning. Vi så alle opp til ham, og vi hørte med glede på ham uansett hva samtalen gjaldt.

Han var også en meget beskjeden mann som alltid holdt seg i bakgrunnen. Det var vel denne egenskap som gjorde at han kom noe bort fra roingen, da klubben senere flyttet båthuset til det mere trafikkerte Skansen.

Vi i Trondhjems Roklub skylder Per T. Lykke stor takk. Han har i all sin ferd gitt oss et lysende eksempel.

Per T. Lykkes liv og død vil alltid i Trondhjems Roklub bli minnet i takknemlighet, i ærbødighet og i aktelse.

Johan Vinje.

Raceroing.

Redaksjonskomiteen har bedt meg skrive om trening og raceroing. Trening for deltagelse i race er noe som vanligvis tas meget høytidelig. Dels skyldes dette den voldsomme fysiske påkjenning som et hardt race på 2000 meter er. Dels skyldes det at rosport er lagспорт hvormed følger at de enkelte mannskaper har et moralsk press på seg, nemlig hensynet til kameratene i båten, hvem man skylder å opparbeide den best mulige fysiske form. Ofte må de trenende mannskaper avlegge treningsløfte, hvorved de forplikter seg til ikke å nyte alkohol og nikotin eventuelt andre gode ting, samt føre et regelmessig og sunt liv. Foranstående gjelder den rent fysiske form, men den tekniske side av roingen krever også sitt. Det vil føre for langt å gå inn på selve stilen, men noen ord om samarbeidet i båten må jeg ta med. Her hviler ansvaret i høy grad på instruktøren, som må kunne bringe laget den rette teknikk og få laget til å arbeide godt sammen.

Den første betingelse for et godt resultat er samroingen. Laget må ro som én mann, åra samtidig i vannet, samtidig ut av vannet, alle bevegelser må være nøyaktig samtidig hos alle. Er man kommet så langt, samtidig som arbeidet i båten forøvrig er riktig, vil man merke at båten «glir», og det er en nydelse som kun en roer forstår å vurdere. For å nå så langt kreves en uendelighet av arbeide med detaljene og en stadig aktpåvenhet fra mannskapenes side, som må klistre øynene i ryggen på stroken som er den som bestemmer takten.

Er samtidig stilen effektiv vil man kunne nå langt. Hva Trondhjems Roklub angår vil jeg nevne en ting som en av klubbens fedre og gammel raceroer hevdet. Nemlig at T. R. rodde innrigger (outriggere har T. R. ennå ikke sett seg i stand til å anskaffe) med typisk outriggerstil. Vakkert, men sørgelig lite effektivt. Det er meget som tyder på at dette er riktig, idet klubben flere ganger har måttet se seg slått av lag som teknisk lå

langt under, og som neppe heller var i bedre form. De siste år tror jeg dog bragte en forandring i dette forhold. Klubben hadde da lag som ytet effektiv og jeg tør påstå også teknisk riktig roing. Man var da kommet bort fra den ortodokse, bundne stil. Den nye fortonet seg kanskje ikke så vakker for den utenforstående, men var allikevel mere harmonisk. Klubben har ing. Even Bakke fra Christiania Roklub meget å takke for. Han bragte nye impulser og nedla et meget interessert arbeide i sin studietid her oppe.

De første årene jeg deltok på racelag i T. R. ble treningen og kondisjonstreningen utelukkende drevet i båt. Jeg ser bort fra eventuell mosjonsgymnastikk i vinterhalvåret. Etter at sesongen var åpnet satt vi i båten syv av ukens dager. Ikke å undres over at man ble lei av roingen og at det tilslutt var et ork å gå ut i klubbhuset om kveldene. «Strekket» på 2000 meter ble rodd titt og ofte, men treningen var ikke effektiv. Et lag ble et år hver dag under en periode av treningstiden plaget til å ro fra elvemunningen til Bybroen i ett strek i stek motstrøm. Jeg skulle tro at laget var heimot ubrent når det stilte opp i konkurranse.

Treningen ble siden lagt om. Kondisjonstrening ved løping i Bymarka, delvis også håndball, mens vi i båten vesentlig arbeidet med stilen og samroingen. Treningen i båt foregikk da i høydene 3 eller 4 ganger i uken. «Strekket» ble kun rodd et par ganger under hele treningen. Inniblant hvilte vi også helt ut ved et par dagers pause i all trening. Jeg husker at vi dengang alltid gledet oss til de dagene vi skulle sitte i båt. Resultatet av omleggingen uteble heller ikke. Metoden anbefales dog kun for lag som på forhånd er god samrodd.

Så skal en dag resultatene av treningen vise seg og man ligger på startstreken og venter. Man kjenner en pussig blanding av maveknip og kildring i underlivet mens man venter på stikkordene — «Alle mann klar?» — «Ro!!» Jeg kjenner følelsen ennå i dette øyeblikk, mange år etter, og jeg erindrer at den alltid fikk meg til å ønske meg langt vekk. Når man så er kommet avgående hviler ansvaret på coxen. Han må for enhver pris få ro over laget så båten «glir» og roingen blir effektiv. I motsatt fall blir det hele et slit. Nå ja, slitsomt blir det som regel alltid når man nærmer seg mål, og jeg erindrer at jeg hver gang var like for-

undret over at jeg ville meg selv så ont. Men det var selvfølgelig fort glemt når man fikk pusten igjen.

Med hensyn til konkurranseforholdene så tilhører T. R. Møre- og Trøndelag konkurransekreten sammen med Kristiansunds, Nordlandets (Krsund) og Ålesunds roklubber. Den vesentligste konkurranse har foregått disse klubber i mellom i det årlige kretsmeesterskap. Konkurransene har alltid foregått i innrigger. Økonomen har stillet seg hindrende i veien for noen særlig deltagelse sydpå, da det jo koster å sende fem mann + 1 båt som krever en hel jernbanevogn for seg selv. Resultatet av dette er selvfølgelig at det har vært smått med nye impulser utenfra, og det som kanskje verre var, at det var vanskelig i lengden å holde interessen vedlike. Det er jo også nok så meget forlangt at en mann skal ligge i flere måneders hård trening for så å delta i ett, kanskje høyden 2 race.

Når jeg nu tenker på de 8—9 årene jeg deltok som racerører så er de full av gode minner. Vidunderlige kvelder på fjorden under treningen (styggværskveldene var sikkert i flertall) i samvær med gode kamerater. Jeg husker mitt første race i 1931, hvor laget ble slått med 8—9 båtengder. Laget var helt grønt, og det beste man kan si om det er at samtlige mannskaper senere har vist en usedvanlig evne til å inneha tllitsverv i klubbens styre. Jeg husker mange løp siden. Noen ble seire, andre ble nederlag. Nu, best husker man kanskje seirene, men felles for alle er dog at de har gitt bare gode minner om god sport og godt kameratskap. Jeg misunner faktisk de unge som skal ta arven opp. De har meget å glede seg til. Måtte de bli hærere av idrettens store idé — *mens sana in corpore sano*.

Jeg kan ikke slutte dette oppsett uten å si noen ord til mine rokamerater. Sammensettingen på lagene skiftet fra sesong til sesong, men en mann var alltid den samme på de lag jeg rodde på. «Bauhund» var alltid «Hjallis». Du og jeg har rodd en del løp sammen, og hentet oss nederlag og seire sammen. Det ble oss ikke forundt å starte i noe Norgesmesterskap sammen med de store gutta. Vi hadde ønsket det, men det blir dog av underordnet betydning. Når jeg nu takker alle mine lagskamerater for godt kameratskap og god sport, så retter jeg takken til deg, Hjallis. Vi er kanskje ferdig med raceroingen du og jeg, men vi skal ha oss

manngen en hyggelig rotur etter denne dag også. Dessuten skal vi forsøke å la de unge nyte godt av den smule erfaring som vi har hentet på regattabanen.

Bernh. Maheson.

Den grønne flekken.

Roingen er som andre idrettsgrener for de fleste av utøverne en blanding av «hold din kropp i form» — og hobbydyrking. Roingen er jo en sportsgren som skulle ligge naturlig tilrette for oss etlinger av vikingerasen med Norrøna-folket-det-vil-fare-mentaliteten i oss. Men merkelig nok har ikke rosporten hatt så lett for å slå i gjennom som folkesport i samme grad som fotball- og skisporten. Dette har vel delvis sin grunn i at det er blitt noe av en folketro at roing er av de dyre sportsgrener, det koster for meget å dyrke den. Ja, for en kan vel vanskelig tro at slitet og våte buksbaker som av og til i ugunstig vær følger med rosporten skulle avholde bolde nordmenn med hår på brystet fra å dyrke denne friske sportsgren. Dette med kostbarheten er imidlertid bare en legende og det er rart at ikke mange flere her i dette land, hvor jo lønnsomhetsinjen har så mange tilbedere, ikke har fått øynene opp for at det av den grunn er lønt å dyrke rosporten. Vel er kontingenten i roklubbene noe høyere enn i de fleste andre sportsklubber, men til gjengjeld er utgiftene til det personlige utstyr en helt overkommelig utgiftspost. Hvor kan man vel finne bedre anvendelse for et par gamle utgatte sko som, vel å merke i normale tider, bare står å tar opp plass i klekottet? For ikke å snakke om vaskeskontoen. Det lønner seg ikke å vaskerørhabitene, greasen og smøreoljen sørger snart for sorgens farve igjen. Det klarer seg som regel med et årlig klevask. I tillegg på sparekontoen kommer så fordelene med gratis daglig befordring til badeplasser med rent og friskt vann, og sist men ikke minst de populære søndagsturter, i roersproket benevnt langturter, til en eller annen idyllisk plett ved fjorden.

Og her er jeg vel egentlig inne på det emne som redaktøren eller rettere sagt sjefsutgiveren av jubileumsheretningen har gitt

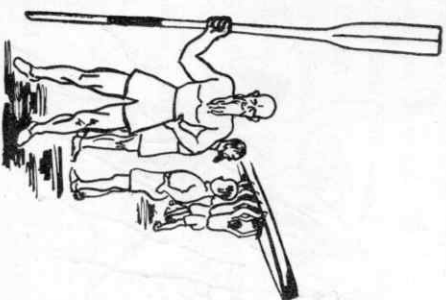
meg det ærefulle verv å skrive omkring. Det heter gjerne i roerkreiser at rettelig roer blir en ikke før man har fått øynene opplatt og sinnet følt for bade- og langturroingens charm. Race-roingen har nok sin tiltrekning spesielt i ungdommens kampår når kanskje den utkårede fra land eller ledsagerbåter følger sin lysrød- eller mørkløkkede når han strever som verst med «ti tak» også «ti til» og et beundrende «Gid hvor flink du var» er belønning mer enn medaljen eller trøst for tapet av den. Når en race-roer har rodd kåtheten av seg gjennom en sesong eller flere behøver han ikke, som de aktive i de fleste andre sportsgrener, gå over til å bli pensjonert oldboys eller tribuneslitter. Nei, da åpner det seg uanede muligheter og en lykkelig framtid for roerne, vel å merke for de som ikke pakker sammen etter sin aktive innsats. Det hender nemlig at noen sier takk for seg når de har fått noen medaljer og diplomer, og så slår inn på et annet yrke hvor det også kan være noen medaljer å hente. Det gjelder å være alsidig i sin samlermani. Baderoen er ikke noe passiv yrke, en baderoen får være aktiv nok, men vel å merke uten race-roerens forsagelser og ergrelser, uten den jernhårde disiplin og kjeftruket — nei, omforpladelse meningsutvekslingen — som gjerne bor i race-båten. I bade- og langturbåten strekker — som regel da — disiplinen seg ikke lenger enn til å påse at årene nød-

«Teknisk nødhjelp».

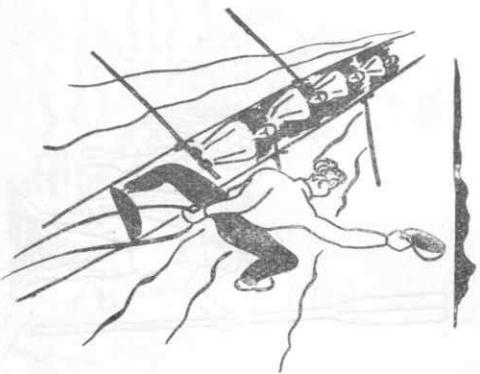
vendigvis må samtidig i vannet, men ellers er det som et hyggelig kaffe- og tobaksgilde på ekte saker under okkupasjonsårene. Og med den intime tone som hersker blant sammenrystede passasjerer på en båt. Ja, de kjenner sikkert uttrykket fra reisebeskrivelser om «cruisings» med de store liners. Uten sammenligning forevrig naturligvis, for passasjerbekvemmelighetene på en «firer» er jo ikke akkurat så runnelige og det inntrerffer jo på langturser situasjoner som gjør det nødvendig å ty til «teknisk nødhjelp». Det gjelder da bare å holde seg — på læ side.

I båten føler den pasjonerte roer seg som fri mann. Hverdagens og bokstavelig talt gatenes støv er rystet av og alle er — så langt samroingen tillater det — sine egne herrer. Dette sammen med det gode kameratskap og den lune lett sjøsprøytede tone som rår i roklubbene er vel en av årsakene til at rosporten mere enn noen annen idrettsgren holder fast på sine utøvere utover ungdommens år. Jeg vil ikke med fri menn insinuere at roerne ellers ikke er frie nok og at roingen under henvisning til «en sund sjel i en sund kropp» er en kjækommen årsak til å skaffe seg frikvartier fra det hjemlige tyranni. Vi er da en sjøfarende nasjon, og sjøens kommandører vet da hvor skapet skal stå — nei, kanskje heller hvor skapet står. Være hva det være vil, sjøen og båten slipper ikke så lett sine og man er still going strong.

Man trekker på årene, men strekker allikevel på årene.

Hverdagens badeturer er stort sett bare oppmynkingen før helgens langturer. En weekendtripp med sol, frisk luft, urasjoniert bad i salt frisk og ren sjø. Utvisning etter evne, behag og regjeringens hjertelag og — hva der er raceroeren forbudt — snadda og tobakken. Så settes kursen for fjerne strand, på utkik etter en idyllisk landingsplass — en grønn plett — egnet til å tilbringe en sorgløs søndag, eventuelt også lørdagsnatt på. Det rent geografiske mål er oftest rent likegyldig. Idealmalet er en plass med muligheter for invasjon uten medbragt havn, badeplass uten altfor mye jodåpprodukter og en grønn flekk til å slange seg på, gjerne kvikket opp med noen farverige grønne, blå, røde, hvite orkideer, tulipaner, rosenknopper eller — ja, kjære barn har mange navn. Blomster som gjerne vil gå de frihetselskende roere til hån med servering av kjelens innhold, gi oss en eller motta en røyk. Roen faller på — vi har funnet idealplassen. Det kan hver søndag være en ny, men vi har for dagen funnet den fredelige grønne flekken. Den som vi gjennom hverdagens trivialitet drømmer om på samme måte som irlenderne gjennom hundreder av år i utlendighet har drømt om Eirns grønne øy. Det står til coxen å holde utkik, ikke bare etter de mange skjær i sjøen, men også etter den høvelige plassen for strandhugget.

Coxen har fått land i siste

Det har falt i mine tanker, riktignok litt for sent til å trekke meg tilbake, at sjefsutgiveren med sin anmodning om å skrive har hatt i tankene å samle glødende kull på mitt hode. For det har da falt i min lodd, især i roklubbens første år, å holde noen — ja, kåserier er for pretensiøst, en halveis fri oversettelse av uttrykket som prydet en del tyske kontordører i okupasjonsårene «Sprechstunde» passer bedre — over emnet «Den grønne flekken». Da disse snakkestunder over dette emnet tok seg på to-tre årssammenkomster og altså etter våre forhold ble hva vi kaller for tradisjonelle og dermed også uttærede, har vel sjefsutgiveren ment det som en passende straff for beslaglagt kostbar tid at jeg burde sette på trykk hva jeg virkelig har ment med det tilbakevendende snakket om den grønne flekken. Ja, så lett blir ikke det. Det er lettere i en mere ja selv mindre beåndet stund å prate over stoffet for en som ikke er lyrisk begavet. På disse snakkestunder i roklubben fikk jeg etterhvert — for å snakke med Woodhouse's journalist Psmith — inntrykk av at verden — in casu roklubbens medlemmer — med spenning ventet på hva undertegnede i år hadde å si om den grønne flekken. Det ble ordrett snakkestunder, for det lar seg ikke nekte at sekunderingen ble livlig, ikke minst fra de som selv ikke var i stand til å snakke om et originalt — lett kamuffert — emne. Det var ei blott til lyst selv om det var forsøkt iklædt spøkefulle ord og vendinger. Det var ikke bare forsøk på å skildre langturenes charm, det var forsøk på å vende sinnet en del bort fra hverdagens grå trivialitet med slit, sosial ergjerrighet, misunnelse, mere og mindre leit prat om andre. Under alt pratet mitt to-net et ønske om i våre altfor korte leveår å finne en grønn flekk på jord hvor man kunne føle seg som sin egen frie herre — om bare for en dag. Og om i sitt eget sinn å finne fram til meningen og målet med livet — den grønne flekken — som gjør det lettere og lysere å leve i fordragelighet med andre og sitt eget jeg. Rosporten kan være et middel til å finne fram til denne grønne flekken — ikke bare for en søndagslangtur.

Siste gang det falt i min lodd på den ikke offentlig kjente årssammenkomst i 1944 å herøse emnet, var snakket mere alvorsbetonet. Takket være mere og mindre pralende selvbestaltede idrettsledere hadde sportklubbene og også Trondhjems Roklub

måttet legge inn årene helt siden 1940 og den grønne flekken sammen med så meget annet hadde gått i deking. Bevarer — vi hadde også da grønt nok, men det var ikke av den rette nyan- sen. Den grønne flekken for oss var hverken den grønne lappen i lusitte tyske buksbaker eller kamouflasjegresset. I 1944 skim- tet vi i det fjerne stunden da vi igjen kunne ha fri rådighet over den grønne flekken vi liker over alt på denne jord — Norge — fritt for alt importert grønt.

Vi hadde da ikke bare håpet, men vissheten, den visshet som aldri forlot de fleste av oss, om at nu var det snart slutt på ufri- heten. Tilbake for oss i Trondhjems Roklub står nu bare å finne en flekk i Trondheim hvor vi kan stifte bo og sette våre ben og båter i eget hus. Trondheim er sjøby med stor strandlinje, men i dag ser det svart ut med å finne noen kvadrat- meter grunn innenfor byens grenser hvor vi kan plassere vårt bålhus. Det er bra å ha et mål å stille mot, men vi må nødvendigvis også ha et sted å starte fra.

Vi får ha håpet og sette kursen rett fra igjen — med vår vanlige startordre. Alle mann klar — ro.

R. M.